

Arrest

nr. 81 549 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2011 heeft verzoeker een aanvraag conform artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet ingediend.

1.2. Op 19 januari 2012 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van deze aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motieven die betrokkene inroept, te weten:

Het feit dat betrokkene op 10.02.2004 een asielaanvraag deed onder een andere naam, nl. [K.M.], dat hij te bang was om zijn echte naam te gebruiken, vormen geen buitengewone omstandigheden in die de aanvraag in België rechtvaardigen. Namelijk zijn asielaanvraag werd hem op 01.03.2004 geweigerd en hem ter kennis gebracht. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep en werd op 24.03.2004 met een bevestigende beslissing geweigerd en aan betrokkene ter kennis gebracht op 01.04.2004. Het feit dat er op 19.08.2010 een aanvraag tot humanitaire regularisatie ingediend werd verantwoordt eveneens niet dat de aanvraag in België gebeurt, namelijk deze aanvraag werd hem bij beslissing van 07.12.2010 geweigerd met een bevel en hem ter kennis gebracht op 16.12.2010. Betrokkene haalt aan dat hij sinds 2004 in België verblijft en sinds 4 jaar een stabiele relatie heeft met [F.B.], dat op 15.09.2009 twee zoontjes geboren zijn, dat hij onmogelijk zijn vrouw en twee kinderen van twee jaar oud alleen kan achterlaten in België, dat een terugkeer naar Algerije ontegensprekelijk een inbreuk maakt op zijn recht op een gezinsleven volgens art. 8 EVRM, dat hij volledig geïntegreerd is, dat hij geen enkele familiale of andere band meer heeft met zijn thuisland Algerije, vormen geen buitengewone omstandigheden in die de aanvraag in België rechtvaardigen. Bovendien is het de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene dat hij sinds 01.03.2004 illegaal in België verblijft. Het feit dat hij tijdens dit jarenlang illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd doet geen afbreuk aan deze beslissing. Uit illegaal verblijf kunnen namelijk geen rechten geput worden. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie vrienden of kennissen mee zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. In zijn arrest dd 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13december 2005, nr. 152.639) In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar zoon moeilijk zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). We dienen bovendien op te merken dat betrokkene geen enkel bewijs van integratie voorlegt. Betrokkene heeft dan ook geen inspanningen geleverd om zich te integreren. Bovendien werden de overgelegde stukken nodig voor gezinshereniging binnengebracht tijdens illegaal verblijf en tot slot is het dossier onvolledig, sedert 08.07.2011 is er een wetswijziging, waarin tevens gevraagd wordt de voldoende bestaansmiddelen over te maken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt: "Schending van de artikelen 10, 12bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikel 8 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955, van het rechtszekerheids- en vertrouwensprincipe; Doordat, de beslissing als volgt werd gemotiveerd: (...). Terwijl, De verzoekende partij in zijn aanvraag had gepreciseerd dat hij als buitengewone omstandigheid inriep dat hij onmogelijk zijn vrouw en zijn twee zoontjes, geboren op 15/9/2009, alleen kon achterlaten in België; Dat dit gegeven in de bestreden beslissing niet wordt ontkend; Dat de verzoekende partij van zijn kant niet ontkent dat iedere staat het recht heeft de binnenkomst van vreemdelingen te reglementeren, maar van mening is dat dit slechts kan gebeuren met in achtneming van het bepaalde van art. 8 E.V.R.M., dat een rechtstreekse werking heeft; Dat de Raad van State reeds oordeelde dat de scheiding van een echtpaar gedurende een periode, die zeer lang kan zijn, neerkomt op een onevenredige inmenging in het gezinsleven (RvSt. 11/12/1997, nr. 70.116, T.V.R.1997, afl. 4, 403-404); Dat de RvV oordeelde dat de aanwezigheid van een echtgenote en een pas geboren kind, een buitengewone omstandigheid kan zijn (CCE, 30/10/2009, n° 33 521); Dat de gegevens die door de verzoekende partij werden ingeroepen, dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid kunnen zijn in de zin van art. 12bis van de Wet; Dat in casu de verzoekende partij zou

moeten terugkeren naar Algerije, waar vooreerst zijn veiligheid niet kan worden gegarandeerd, en waar de verzoekende partij zal dienen te blijven gedurende een periode die niet bij voorbaat in te schatten valt, terwijl het dossier dan opnieuw van Algerije naar de Dienst Vreemdelingenzaken in België zal worden opgestuurd - waar het thans reeds is - en er dus geen enkele praktische reden bestaat, waarom er nu reeds niet een beslissing ten gronde zou kunnen worden genomen; Dat er in de beslissing geen enkele reden wordt aangehaald, die in verband zou kunnen worden gebracht met 's lands veiligheid of het economisch welzijn van het land, of nog de bescherming van de openbare orde of het voorkomen van strafbare feiten, of de bescherming van de gezondheid of de goede zeden. of nog de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat er niet wordt gemotiveerd, waarom deze maatregel van terugkeer naar Algerije noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving; Dat de beslissing bijgevolg zowel de motiveringswet schendt, als het art. 8 E.V.R.M., nu de maatregel alles behalve proportioneel is; En terwijl, De verzoekende partij haar aanvraag indiende op 15/7/2011, met name op een ogenblik dat de nieuwe wet van 8/7/2011, waarnaar de beslissing verwijst nog niet van kracht was: Dat de Wet van 8/7/2011 werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 12/10/2011 en dus slechts van kracht is geworden 10 dagen later. Dat een wet, in principe geen terugwerkende kracht kan hebben en de nieuwe wet dus niet van toepassing kan worden verklaard op dossiers, die reeds hangende waren voor het van kracht worden van de nieuwe wet, zonder het rechtszekerheidsprincipe en het vertrouwensbeginsel te schenden (De onmiddellijk implementatie van de nieuwe wet op de gezinshereniging op reeds lopende dossiers, Mr. Rik GEENS);"

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3. Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waarbij de door hem ingeroepen elementen aangaande zijn relatie en twee kinderen, die hij onmogelijk alleen kan achterlaten in België, en zijn beschouwing dat een terugkeer naar Algerije ontegensprekelijk een inbreuk maakt op zijn recht op een gezinsleven volgens artikel 8 EVRM, niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

2.4. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat verzoeker deze elementen heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, er wordt bovendien gemotiveerd om welke redenen deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

2.5. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State uit 1997 of een arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken uit 2009, zonder dat hij deze rechtspraak op zijn persoonlijke situatie betreft en aantoonst dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zijn.

2.6. Waar verzoeker betoogt dat zijn veiligheid in Algerije niet kan worden gegarandeerd en de periode dat hij in Algerije zou moeten blijven niet bij voorbaat valt in te schatten, moet worden vastgesteld dat verzoeker nieuwe elementen aanbrengt, die hij niet in zijn aanvraag van 15 juli 2011 heeft aangevoerd. Zodoende kan aan de gemachtigde niet worden verweten hierover niet te hebben gemotiveerd in de beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de als dan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (R.v.St. nr. 46. 794. 30.3.1994, R.A.C.E. 1994).

2.7. Waar verzoeker tot slot voorhoudt dat de wet van 8 juli 2011 nog niet van toepassing was op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende, verliest de verzoekende partij kennelijk uit het oog dat de wetgever geen overgangsmaatregelen voorzien heeft en aldus geopteerd heeft voor een onmiddellijke inwerkingtreding van de nieuwe wet. De nieuwe wet van 8 juli 2011 werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 en is van kracht sinds 22 september 2011.

2.8. Bij ontstentenis van anders luidende overgangsregels is het niet het ogenblik van de aanvraag, maar wel het ogenblik van de beslissing die determineert welke regels de beslissende overheid moet toepassen. De minister, als orgaan van het actief bestuur, is er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007).

Er blijkt evenwel niet welk belang verzoeker heeft bij het aanvoeren van voormelde grief. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing op basis van de voorgehouden schending van het

rechtszekerheidsprincipe en het vertrouwensbeginsel kan er in casu immers niet toe leiden dat verwerende partij kan beslissen dat verzoekende partijen alsnog tot een verblijf dienen toegelaten te worden. Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annuleringsarrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het adagium "tempus regit actum" de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Verwerende partij kan in dat geval slechts opnieuw vaststellen dat de Vreemdelingenwet, zoals deze heden van toepassing is, niet meer voorziet in de mogelijkheid om een verblijfsrecht toe te kennen aan ascendenten ten laste van Belgische burgers. De door verzoekende partijen aangevoerde problematiek kan enkel door de wetgever opgelost worden (cf. GwH 4 november 2010, nr. 128/2010). Het komt de Raad niet toe om eventuele leemtes in de wetgeving te ondervangen.

2.9. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het E.V.R.M., dat bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.10. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.11. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.12. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.13. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.14. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.15. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij reeds ruime tijd een relatie heeft met F. B., met wie hij drie kinderen heeft. Dit gegeven wordt als dusdanig niet betwist.

2.15. Uit het administratief dossier blijkt dat naast verzoeker zelf, ook diens partner Mevr. F.B., alsook al hun kinderen van Algerijnse nationaliteit zijn.

2.16. Aangezien verzoeker nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.17. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.18. Verzoeker betoogt ter zake als volgt: *“dat hij onmogelijk zijn vrouw en zijn twee zoontjes, geboren op 15/9/2009, alleen kon achterlaten in België”* en nog *“dat hij zou moeten terugkeren naar Algerije, waar vooreerst zijn veiligheid niet kan worden gegarandeerd, en waar de verzoekende partij zal dienen te blijven gedurende een periode die niet bij voorbaat in te schatten valt..”*.

2.19. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers asielaanvraag reeds op 1 maart 2004 werd afgewezen. Deze afwijzing werd bovendien bevestigd door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 24 maart 2004. Hetgeen meteen impliceert dat de Belgische asielinstanties, na grondig onderzoek, van oordeel waren dat er zich ten aanzien van de persoon van verzoeker geen veiligheidsprobleem stelt in diens land van herkomst dat van die aard is dat het gerechtvaardigd is dat deze niet vermag terug te keren naar zijn land van herkomst. Daarnaast wist verzoeker ook reeds vanaf diezelfde datum dat hij het Rijk diende te verlaten, hij kreeg immers toen reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, het eerste overigens in een rij van dergelijke bevelen.

2.20. In zijn betoog slaagt verzoeker er niet in om hinderpalen op te werpen dewelke het aannemelijk maken dat verzoeker geen gezinsleven meer zou kunnen uitoefenen in Algerije. Verzoekers asielgronden werden afgewezen en bovendien heeft verzoeker reeds 29 jaar in Algerije geleefd, zodoende kan aangenomen worden dat verzoeker er familie en vrienden heeft en de gewoonten en de werking van het land voldoende kent om er te verblijven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er hinderpalen voorhanden zijn dewelke hem een gezinsleven in zijn land van herkomst onmogelijk maken. Verzoeker brengt dienaangaande ook geen enkel bewijsstuk of begin van bewijs bij. In casu toont verzoeker aldus niet aan dat hij zijn gezinsleven niet elders kan leiden. Het voorgaande temeer daar de partner en kinderen van verzoeker de Algerijnse nationaliteit hebben.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC